

Ванката се поспрѣ нерешително.

— Не бой се! — обади се шурчето. — Тукъ хора не пускатъ, ама щомъ си съ насъ — не се бой. Хайде! — И влѣзоха въ гората.

Щомъ влѣзоха, изеднѣжъ въ ушитѣ имъ грѣмна шумъ и врѣва отъ всички горски гадини. Зайци удрѣха барабани по полянитѣ и свикваха всички на панаиръ. Цвѣртѣха птички. Изъ дупкитѣ подаваха глави къртици. Бързаха нанѣкжде мравки и брѣмбари. Чуваха се пищѣлки и тропотъ на хоро.

Ванката се ококори и зѣпна отъ смайване. Шурчето го гледаше усмихнато и шепнѣше: — Кри-кри... Чакай де, още какво ще видишъ!

Вднѣ гората на широка поляна бѣ нареденъ горския панаиръ. Какво ли нѣмаше тукъ! Сѣщо като въ града: продавачи, купувачи, сергии, навалица и врѣва до Бога! Не знаешъ де по-напредъ да спрешъ и какво да гледашъ!

Ей тука разположили стоката си цѣлъ полкъ мравки. Продаватъ житни зърна и семена отъ цвѣтя. Орлякъ птичета обиколили тѣхната сергия — цвѣртятъ и се пазарятъ. Единъ рошавъ врабецъ, пристигналъ отъ града, нѣма съ какво да плати, току-гледа да клѣвне незабелязано и да хвъркне.

— Ами я вижъ тука! — кимна шурчето на Ванката и го бутна по лакета.

На едно малко одърче Таралежко-Бѣжко бѣ наредилъ нѣколко четки и важно-важно се разхождаше наоколо.

До него два папуняка бѣха се накичили съ шарени пера, въртѣха се предъ всички и ги показваха.

— Пиу! — изсвири нѣщо до ухото на Ванката. Той се обърна. Надъ главата му единъ косъ бѣ наредилъ на клончето свирки и викаше:

— Свирки! Свирки! Най-хубавитѣ свирки въ свѣта!...

— Карай нататкъ! — рече шурчето. — Колко работи има още да видишъ!

Изъ въздуха се гонѣха пѣстри пеперуди. Насрѣдъ поляната шуртѣше вадичка. Отвѣдъ вадичката кума Лиса бѣше сложила нѣколко китки червени рѣпички и моркови.